

[Rahbæk Møller]

jer det sig om at give de ansatte indflydelse på deres egne vilkår. Når det derimod drejer sig om nye produkter, må den demokratiske kontrol nødvendigvis finde sted på et mere overordnet plan.

Et andet punkt, hvor erhvervslivet er afhængigt af, at den offentlige service har en tilstrækkelig kvalitet, er uddannelsesområdet; specielt er det afgørende, at der bliver uddannet tilstrækkelig mange EFG-elever, og her må det tilføjes, at den offentlige sektor ikke kan løse opgaven, hvis ikke erhvervslivet bistår med at oprette tilstrækkelig mange EFG-pladser.

På en række områder vil det være nødvendigt med en øget offentlig indflydelse på produktionen. Eksempelvis bør udviklingen af alternative energikilder og energibesparelser fremmes. Det vil give baggrund for en produktion, hvor vi kan få et forspring på verdensmarkedet. Erfaringerne bl. a. med miljøkrav viser, at det kan lykkes at få økonomisk fordel af at være først med teknologier, som indlysende vil blive mere og mere nødvendige i fremtiden. Også fra denne synsvinkel er energiministerens planer om at hæmme de alternative energikilder i visse områder af landet af hensyn til naturgasprojektets rentabilitet katastrofale.

Ligeledes bør det offentlige begynde at engagere sig direkte i produktionen. Det gælder først og fremmest de områder, f. eks. inden for genbrugsområdet, hvor en produktion ikke er privatøkonomisk rentabel, men i høj grad samfundsøkonomisk rentabel. Ikke mindst de kommunale beskæftigelsesprojekter vil få mere mening, hvis kommuners muligheder i denne retning udvides.

For at samfundet kan øve den tilstrækkelige indflydelse, vil det være nødvendigt at udvikle nye styringsmidler. Erhvervsstøtten gives i dag efter meget generelle retningslinjer, for størstedelens vedkommende via skattesystemet i form af ekstraordinære afskrivninger m.v. Det vil være nødvendigt at omlægge den erhvervsstøtte til mere direkte og målrettede ordninger uden at falde i den grøft, hvor staten holder liv i forældede industrier.

Det er også påkrævet at få påbegyndt en egentlig kapitalstyring som et første skridt på vejen til at genoplive det formelt eksisterende instrument hertil, som kapitalmarkedsrådet udgør.

Som allerede fremhævet vil fremtiden kræve et forøget samspil mellem den offentlige sektor og produktionssektoren. Det vil også kræve forøget smidighed fra den offentlige sektors side; f. eks. er det ved systemeksport til OPEC-landene ofte nødvendigt, at den offentlige sektor deltager, når der er tale om eksport af hele hospitaler, skoler, administrationssystemer m. v., og det er nødvendigt, at den offentlige sektor er smidig nok til, at det bliver muligt.

Dansk erhvervspolitik må i høj grad bygge på den danske erhvervsstruktur med de mange små virksomheder; f. eks. må lånemulighederne i høj grad lægges således til rette, at de svarer til de mindre virksomheders behov. Eksempelvis bør K-lån kunne gives til importkonkurrerende og ikke kun eksporterende virksomheder. Ligeledes bør Håndværkets Finansieringsinstitut efterhånden ligestilles med Finansieringsinstituttet for Industri og Håndværk ved tildeling af billige lånemuligheder.

Endelig er det væsentligt, at vi snarest får påbegyndt en demokratisering af erhvervslivet ved indførelse af virksomhedsdemokrati med tilhørende solidariske fonde. Som påpeget bl. a. i socialdemokratiets oplæg til en teknologipolitik medfører den teknologiske udvikling i disse år en magtforskydning til fordel for virksomhedslederne. Det er derfor på høje tid at få taget hul på en demokratiseringsreform.

Det bør i denne sammenhæng fremhæves, at en øget indflydelse fra de ansattes side som enhver demokratisering betyder, at flere tanker og ideer kan være med til at præge virksomhedernes liv og derved medvirke til, at de fungerer bedre.

Virksomhedsdemokrati vil derfor være fremskridt på to måder: det vil styrke erhvervslivet her og nu, og det vil hjælpe med til at give de ansatte de erfaringer, som de får brug for, når de i sidste ende overtager den fulde ledelse af virksomheden. Ikke mindst af denne grund er det beklageligt, at der ikke kan samles flertal i folketinget, uden at mindst ét borgerligt parti deltager, og at den nødvendige reform derfor må udskydes til efter et folketingsvalg.

Barsøe-Carnfeldt (FP):

Efter at have gennemgået regeringens industripolitiske redegørelse finder jeg anled-